

Arrest

nr. 233 522 van 3 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 4 november 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie van 10 oktober 2019 houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 oktober 2019 geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming af.

1.2. Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer:

Naam: D. D.
Voornaam: N.
Geboortedatum: X
Geboorteplaats: Kumba
Nationaliteit: Kameroen

Het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing:

Op 24/07/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 06/11/2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1, 1° van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort maar zonder geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

Bovendien stelt artikel 7 van het Handvest inzake de grondrechten van de EU dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, terwijl artikel 47 van het Handvest het recht garandeert op een doeltreffende voorziening in rechte en een onpartijdige rechtsinstantie. Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte.

De verzoekende partij benadrukt bovendien dat het zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM.

2. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM. Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Door het zeer langdurig verblijf van verzoeker in België, heeft hij een belangrijk privéleven tot stand gebracht. Verzoeker verwijst hiervoor naar de duurtijd van zijn verblijf, zijn kennis van het Nederlands, zijn vrienden en kennissen in België.

Verzoeker diende op 24 juni 2013 een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) met het oog op het studeren in België. Er volgde op 18 juli 2013 een goedkeuring tot afgifte van een visum. Verzoeker maakte gebruik van dit visum en meldde zich op 5 december 2013 aan bij het gemeentebestuur van Denderleeuw om zich te laten inschrijven op grond van artikel 119 van het Vreemdelingenbesluit.

Verzoeker werd in het bezit gesteld van een bijlage 15, met een verblijf tot 5 januari 2014. Verzoeker verkreeg een machtiging tot verblijf (een A-kaart) op 23 januari 2014. De A-kaart van verzoeker werd verlengd tot 31 oktober 2015.

Verzoeker heeft belangrijk (politiek) engagement opgenomen in België omwille van de problematische situatie in Kameroen, hetgeen verzoeker heeft kenbaar gemaakt via het indienen van een verzoek tot internationale bescherming. De gemachtigde kan over deze motieven niet onwetend zijn, aangezien de bestreden beslissing het gevolg is van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij het verzoek tot internationale bescherming werd geweigerd.

In België, is verzoeker meer en meer in contact gekomen met verschillende groepen die strijden voor "Southern Cameroon" zoals het SCNC (via de heer Sama Thomas, adviseur op dat moment). Via hem heeft verzoeker meer en meer personen leren kennen van het SCNC en, nadien, van het SCB ("Southern Cameroons Belgium"). Verzoeker werd vervolgens uitgenodigd om de bijeenkomsten bij te wonen en dus, stilaan, hiervan deel te gaan uitmaken.

Eind 2016 nam de onrust toe in Kameroen (door de Commissaris-generaal werd dit ook bevestigd bij het onderzoek naar de subsidiaire bescherming, waarbij wordt aangehaald: "de situatie verergert in januari 2017, wanneer de onderhandelingen tussen de stakers en de overheid mislukken"). Verzoeker en verschillende andere personen zagen dit als een moment om te pleiten voor eenheid, om gezamenlijk te strijden op een vreedzame manier voor hun land. Hierdoor is de idee meer en meer ontstaan om een gezamenlijk project uit te tekenen. Verzoeker was hiervan een onderdeel. Dit resulteerde in een eerste officiële meeting in Antwerpen in december 2016.

Het samenbrengen van al deze personen ging niet zonder slag of stoot. Dit was soms zeer moeilijk. Er werd zeer veel gediscussieerd, waardoor er soms onnodige tijd verloren ging.

Dit is ook verzoeker niet ontgaan. Verzoeker voelde er daarom eerst niet veel voor om binnen de bestaande structuren zich te engageren voor "Southern Cameroon". Verzoeker is ook opgegroeid in Kameroen, waar politiek een zeer slechte reputatie geniet. Corruptie is er schering en inslag. Verzoeker voelde wel dat hij iets moest doen, zeker gezien de onrusten die eind 2016 toenamen in Kameroen, waardoor hij ook deel is gaan uitmaken van een politieke structuur (zie hierboven).

Dit ging stap voor stap en werd versneld door de situatie in Kameroen sinds 2016.

Verzoeker heeft dit ook zo verklaard, zoals de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ook aangaf in de beslissing die werd genomen naar aanleiding van het verzoek tot internationale bescherming. Verzoeker stelde: "Kijk we discussieerden veel, ze raakten niet echt eens over wie bv leider zou zijn, ze kenden hun vereniging, ze woonden lang in België, ze wisten waarover ze het hadden" (notities persoonlijkheid onderhoud bij het CGVS, pagina 19).

De integratie van verzoeker binnen "Southern Cameroons Belgium" heeft dus een geleidelijk proces gekend, waarbij verzoeker in België meer en meer mensen leerden kennen die het opnamen voor "Southern Cameroon". Dit wakkerde het engagement van verzoeker aan. Het opnemen van dit engagement was in België ook mogelijk (in tegenstelling tot in Kameroen; zie hierboven). De opbouw

van een politiek engagement door verzoeker werd versneld door de onrusten die begonnen in Kameroen eind 2016.

Het engagement van verzoeker ligt bij het nastreven van autonomie voor "Southern Cameroon", niet zozeer bij het uitbouwen van een politieke carrière binnen het SCB ("Southern Cameroons Belgium"). Verzoeker maakte wel deel uit van de structuur van deze organisatie, waardoor hij ook algemeen penningmeester is geworden.

In de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd erkend dat verzoeker deelnam aan verschillende politieke activiteiten (zoals manifestaties), waardoor zijn engagement zichtbaar werd. Hieruit blijkt dus reeds het engagement van verzoeker.

Sinds zijn aankomst heeft verzoeker België dan ook niet meer verlaten en trachtte hij hier een verlengd legaal verblijf te bekomen. In die tijd heeft hij een heel netwerk van vrienden en kennissen kunnen opbouwen met wie hij hechte banden heeft. Verzoeker heeft in België langdurig gewerkt en bijgedragen aan de samenleving. Verzoeker verwijst hiervoor naar de gekende elementen in het administratief dossier.

De duurtijd, aard en intensiteit van het verblijf van verzoeker in België impliceert een sterke en intense binding met België.

Verzoeker heeft daarnaast, via de procedure op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, kenbaar gemaakt dat hij te kampen heeft met een ernstige fysieke aandoening. Verzoeker wordt hiervoor opgevolgd door Dr. Van Seymortier. Dr. Van Seymortier is orthopedisch chirurg gespecialiseerd in heup- en kniechirurgie met de nadruk op prothesechirurgie en arthroscopie van de heup.

De ernst van de aandoening van verzoeker werd reeds eerder gedetailleerd weergegeven in de medische attesten die zich bevinden in het administratief dossier. Verzoeker is onderhevig aan een aanslepend mechanisch pijnprobleem ter hoogte van beide liezen. Er is onder meer sprake van een gevorderde bilaterale coxarthrose.

3. Verzoeker kan zich derhalve beroepen op een gezins-, familie- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Het bestaan van een beschermenswaardig privé-, gezins- en familieleven moet in casu zodoende worden aangenomen.

Verzoeker wijst daarbij tevens op het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt bovendien steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling moet worden beoordeeld (zoals de gezondheidstoestand van verzoeker).

In de bestreden beslissing wordt er door de bevoegde overheid een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet. Het blijkt echter niet dat de gemachtigde een dergelijk onderzoek op grond van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet heeft verricht voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing op 10 oktober 2019, minstens blijkt dit niet uit de motieven van de bestreden beslissing. De motivering in de bestreden beslissing beperkt zich tot het aangeven dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum.

Deze verplichtingen samen te worden gelezen met de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Gelet op het ontbreken van elke motivering hiertoe in de bestreden beslissing dringt zich een schending op van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

4. De verzoekende partij merkt op dat de gemachtigde, zelfs ongeacht de formele motiveringsverplichting, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM schendt evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het blijkt immers niet dat de gemachtigde, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing van 10 oktober 2019, rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij alvorens de verwijderingsmaatregel werd genomen. Er blijkt geen belangenafweging te zijn uitgevoerd of een onderzoek op grond van artikel 74/13 Vreemdelingenwet en/of artikel 8 EVRM.

Hierdoor schendt de verwerende partij de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij wijst daarbij nog in het bijzonder op zijn gezondheidstoestand, met name de medische situatie waarmee verzoeker kampt en die gekend is door de verwerende partij (gelet op de eerder ingediende aanvragen op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet).

Dat deze aanvragen werden afgewezen, kan op zich niet volstaan om het onderzoek op grond van artikel 74/13 Vreemdelingenwet uit te sluiten. De beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf valt immers niet te vereenzelvigen met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten.

De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een legaal verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

De afweging verschilt dan ook op dezelfde fundamentele wijze aangezien artikel 74/13 Vreemdelingenwet expliciet de verplichting oplegt aan de gemachtigde om rekening te houden met de gezondheidstoestand van verzoeker bij het nemen van de verwijderingsbeslissing (zo dient bv. wel rekening te worden gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker bij het nemen van deze beslissing ook al betreft het geen pathologie die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke behandeling of vernederende behandeling indien er geen behandeling beschikbaar zou zijn in Kameroen).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet immers – in tegenstelling tot artikel 9ter Vreemdelingenwet – geen criteria voor het maken van de beoordeling van de gezondheidstoestand van verzoekster.

Hieruit volgt dat beide beoordelingen niet gelijk lopen en een beoordeling over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet niet identiek is aan de beoordeling van de gezondheidstoestand bij het nemen van een verwijderingsbeslissing.

Hierdoor schendt de verwerende partij de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat

de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt in haar enig middel dat zij door haar langdurig verblijf in België een belangrijk privéleven tot stand heeft gebracht. Zij verwijst hiervoor naar de duurtijd van haar verblijf, haar kennis van het Nederlands, het feit dat zij hier gewerkt heeft, en haar vrienden en kennissen in België. Zij stelt dat zij op 24 juni 2013 een aanvraag indiende voor een visum lang verblijf (type D) met het oog op het studeren in België. Er volgde op 18 juli 2013 een goedkeuring tot afgifte van een visum. Zij maakte gebruik van dit visum en meldde zich op 5 december 2013 aan bij het gemeentebestuur van Denderleeuw om zich te laten inschrijven. Zij stelt dat zij sindsdien in België is. Zij stelt verder dat zij in het bezit werd gesteld van een bijlage 15, met een verblijf tot 5 januari 2014. Zij stelt dat zij een machtiging tot verblijf (een A-kaart) verkreeg op 23 januari 2014. De A-kaart werd verlengd tot 31 oktober 2015. De gemachtigde kan volgens de verzoekende partij over deze motieven niet onwetend zijn, aangezien de bestreden beslissing het gevolg is van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij het verzoek tot internationale bescherming werd geweigerd. De verzoekende partij stelt verschillende aanvragen te hebben ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De ernst van de aandoening werd volgens haar reeds eerder gedetailleerd weergegeven in de medische attesten die zich bevinden in het administratief dossier. De verzoekende partij stelt dat haar gezondheidstoestand in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet moest onderzocht worden, wat volgens haar in casu niet gebeurd is. Zij stelt verder over een familieleven in België te beschikken. Deze elementen blijken volgens haar niet uit de bestreden beslissing. De verzoekende partij argumenteert verder dat het afwijzen van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, volgens haar op zich niet kunnen volstaan om het onderzoek op grond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet uit te sluiten. De afweging die moet gemaakt worden verschilt volgens haar op fundamentele wijze aangezien artikel 74/13 van de vreemdelingenwet expliciet de verplichting oplegt aan de gemachtigde om rekening te houden met de gezondheidstoestand bij het nemen van de verwijderingsbeslissing. De verzoekende partij geeft als voorbeeld dat zo bijvoorbeeld wel rekening moet worden gehouden met de gezondheidstoestand bij het nemen van de beslissing tot verwijdering, ook al betreft het geen pathologie die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke behandeling of vernederende behandeling indien er geen behandeling beschikbaar zou zijn in Kameroen. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet volgens de verzoekende partij immers – in tegenstelling tot artikel 9ter van de vreemdelingenwet – geen criteria voor het maken van de beoordeling van de gezondheidstoestand.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 24 juni 2013 een tweede aanvraag indiende voor een visum lang verblijf (type D) met het oog op het studeren in België. Het Bestuur verklaarde zich op 18 juli 2013 akkoord met de afgifte van het visum. De verzoekende partij meldde zich op 5 december 2013 aan bij het gemeentebestuur te Denderleeuw om zich te laten inschrijven. Zij werd in het bezit gesteld van een bijlage 15 dat haar toeliet tot verblijf tot 5 januari 2015. Zij werd op 23 januari 2014 gemachtigd tot verblijf tot 31 oktober 2014 en werd in het bezit gesteld van een A-kaart. Deze A-kaart werd op 6 februari 2015 vernieuwd tot 31 oktober 2015. De verzoekende partij diende vanaf maart 2015 verschillende aanvragen in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De eerste vier aanvragen werden onontvankelijk verklaard en de beroepen tegen deze beslissingen werden door de Raad steeds verworpen. Op 9 februari 2017 werd opdracht gegeven aan de burgemeester van Antwerpen om verzoekers A-kaart niet meer te verlengen. Op 4 december 2017 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 24 juli 2018 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoekende partij diende op 19 oktober 2018 een vijfde aanvraag in tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Bij arrest nr. 212.013 van 6 november 2018 bevestigde de Raad ondertussen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 24 juli 2018. Voor zover de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar haar politieke activiteiten moet worden opgemerkt dat deze in overweging werden genomen tijdens de asielaanvraag van de verzoekende partij. Bovendien oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 212 013 van 6 november 2018 dat het relaas over de politieke activiteiten van de verzoekende partij ongeloofwaardig was. De Raad wijst expliciet op de ernstige twijfels die er zijn omtrent de authenticiteit van het politiek engagement van de verzoekende partij in België en op het opportunistische karakter van haar activiteiten hier. De conclusie in voornoemd arrest is dan ook dat het profiel en relaas van de verzoekende partij niet geloofwaardig zijn. Voor zover de verzoekende partij met het herhalen van haar asielmotieven een schending van artikel 3 van het EVRM zou aanvoeren, blijkt uit de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas dat een dergelijke schending niet aan de orde is.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wat de aangevoerde schending van haar privéleven betreft stelt de verzoekende partij zelf dat zij zich op 5 december 2013 aanmeldde bij het gemeentebestuur van Denderleeuw om zich te laten inschrijven. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 9 februari 2017 werd beslist de A-kaart van de verzoekende partij niet te verlengen. Zij kreeg in navolging ook een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betekent dat de verzoekende partij maar iets meer dan drie jaar legaal op het grondgebied verbleven heeft. Bovendien wist de verzoekende partij van in het begin dat haar verblijf enkel werd toegestaan in het kader van haar studies, en dat zij nadien zou moeten terugkeren.

Wat haar privéleven betreft verwijst de verzoekende partij enkel naar de duurtijd van haar verblijf, haar kennis van het Nederlands, het feit dat zij hier gewerkt heeft, en haar vrienden en kennissen in België. Zij stelt enkel een netwerk van vrienden en kennissen te hebben opgebouwd met wie ze hechte banden heeft en langdurig gewerkt en bijgedragen te hebben aan de samenleving. De verzoekende partij concretiseert op geen enkele wijze de sociale, persoonlijke of economische bindingen die zij hier zou

hebben opgebouwd. Zij brengt geen enkel begin van bewijs aan van haar beweringen. Met deze loutere algemene beweringen toont zij niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en niet als "gewone" sociale relaties kunnen worden beschouwd (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Het is duidelijk dat de verzoekende partij met deze loutere beweringen, die zij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt, geen beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt. Haar zeer summiere beweringen volstaan daarvoor niet.

De verzoekende partij stelt verder dat zij over een gezinsleven zou beschikken in België. Ook deze loutere bewering maakt zij op geen enkele concrete wijze aannemelijk. In tegendeel: uit het stuk "Evaluatie artikel 74/13", dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partij verklaart noch familie in België, noch familie in een andere lidstaat van de EU te hebben. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij deze verklaringen niet zou gedaan hebben. Van enig aangetoond gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is dan ook geen sprake.

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 7 van het Handvest.

De ambtenaar-geneesheer gaf op 14 januari 2019 volgend medisch advies in het kader van de laatste medische regularisatieaanvraag van de verzoekende partij:

"(...) Uit de aangeleverde medische documenten kunnen we het volgende besluiten:

- *Het gaat hier om een man van heden 43 jaar afkomstig uit Kameroen*
- *Als enige objectieve pathologie weerhouden we een vroegtijdige heuparthrose waarvoor indicatie voor prothese chirurgie*
- *De diagnose van eventuele reuma werd niet weerhouden*
- *Een specifieke medicamenteuze therapie werd niet ingesteld allen werd NSAID vermeld in het SMG en, Oxycodon, Asaflow en Emconzor in het schrijven van de neuroloog*
- *Er is geen nood aan mantelzorg.*

In het dossier is er geen tegenindicatie tot reizen vermeld.

Beschikbaarheid van de zorgen (...):

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. *Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:*
- *Aanvraag Medcoi van 7-12-2018 met het unieke referentienummer 11850*

Toont aan dat de medische ondersteuning door een orthopedist, reumatoloog en fysiotherapeut beschikbaar is. Zo nodig kan een operatieve ingreep met het plaatsen van heupprothesen uitgevoerd worden. Orthopedische hulpmiddelen zijn eveneens ter beschikking.

2. *In bijlage 2 wordt de beschikbaarheid van de medicatie aangetoond.*

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de zorg die betrokkene, een man van 43 jaar afkomstig uit Kameroen beschikbaar is in zijn thuisland. De opvolging door specialisten is verzekerd evenals de mogelijkheid, zo het nodig zou blijken, kan een chirurgische ingreep uitgevoerd worden. Medicatie zoals NSAID's, Oxycodon, Asaflow en Emconcor zijn beschikbaar. 6

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging (...):

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen afgegeven worden. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat

zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens

systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Kameroen is zeer hiërarchisch opgebouwd wat de administratie betreft: het land is opgedeeld in 10 regio's, 58 departementen, 360 districten en 339 gemeenten. De gezondheidszorg volgt deze structuur. Het gezondheidssysteem van Kameroen heeft een driedelige piramidale structuur waarin 8 verschillende categorieën van faciliteiten zijn in ondergebracht:

- Op het centrale niveau hebben we de in de eerste plaats de algemene ziekenhuizen die als doorverwijzingsziekenhuis functioneren waar alle specialiteiten vertegenwoordigd zijn, ook de meer speciale zoals cardiale heelkunde, MRI, en op de tweede plaats de centrale ziekenhuizen waar bijna alle specialiteiten aanwezig zijn uitgezonderd cardiale heelkunde en interventionele radiologie. Dit is het klassieke tertiaire niveau.

- Op het intermediaire niveau staan de regionale ziekenhuizen, met minstens 1 per regio. Zij bieden specialismen aan zoals inwendige geneeskunde, pediatrie, algemene heelkunde, verloskunde, gynaecologie. In de laatste 5 jaren heeft de regering extra moeite gedaan om in deze regionale ziekenhuizen ook hemodialyse op te starten 7 evenals de radiologie uit te breiden met CT-scans. Dit is het klassieke secundaire niveau.

- Op het perifere niveau = eerste lijn, zijn er nog 4 verschillende categorieën te onderkennen. De vierde categorie zijn de district ziekenhuizen. Elk district heeft zijn eigen ziekenhuis met een eigen materniteit met een operatiezaal voor keizersneden en eventueel kleine chirurgische ingrepen. De vijfde categorie zijn de sub-district medische centra die minder belangrijke eerstelijns zorgen aanbieden. De zesde categorie verzorgen vaccinaties, familieplanning, geven voedingsadviezen, volgen de kinderen op type kind en gezin, en staan in voor de verdeling van de essentiële geneesmiddelen. De zevende categorie zijn mobile eenheden die vooral werken op preventieve en curatieve basis. Deze zijn nog in ontwikkeling.

Deze verschillende niveaus zijn vertegenwoordigd in de 3 grote sectoren verantwoordelijk voor het organiseren van de gezondheidszorg namelijk de publieke sector die vallen onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Volksgezondheid, de private sector met profit en non-profit instellingen, waarvan 70% door niet winstgevende confessionele organisaties en de traditionele geneeskunde waarvoor speciale inspanningen gedaan worden om deze in de nationale gezondheidszorg te integreren.

Ook dient nog de aanwezigheid van MUSI's Micro Health Units vermeld te worden. Dit zijn kleine gezondheidscentra die niet geregistreerd zijn door de overheid en vooral dienen voor allereerste zorgen of doorverwijzingscentrum naar de district -of publieke ziekenhuizen.

In regel dient de patiënt doorverwezen te worden vanuit de eerste lijn maar deze weg wordt niet altijd gevolgd.

De farmaceutische sector volgt dezelfde hiërarchische structuur en kent ook een publieke en private sector. Op het centrale niveau van de publieke sector staat de "Pharmaceutical Service General Inspection" die alle farmaceutische faciliteiten dient te superviseren en controleren of de conventies en afspraken nagekomen worden en of de geneesmiddelen beschikbaar en toegankelijk zijn voor de patiënt, samen met het controleren, opstellen van de wetten en de regels, en nagaan of deze gerespecteerd worden; Daarnaast doen zij onderzoek in opdracht van de officiële autoriteiten.

De essentiële geneesmiddelen worden verdeeld via de SYNAME (National Essential Medicine Supply System. Deze organisatie wordt ondersteund door de CENAME (National Supply Centre for Drugs and Essential Medical Consumables) en de LANACOME (National Laboratory for Testing Essential Drugs) Zij verzorgen de bestelling in het buitenland en lokaal van de verschillende medicatie nodig voor de publieke en non-profit private sector. In elke regio is er een verdeelcentrum voor medicatie.

Het gezondheidssysteem wordt gefinancierd door het nationaal budget, de gezinnen, de lokale autoriteiten, de NGO's, private verzekeringsinstellingen en externe partners. De uitgaven zijn zeer laag en de bronnen toegewezen aan gezondheidzorg bedragen 1.5% van het BNP van Kameroen. Dit houdt in dat veel van de kostprijs van de zorg ten laste valt van de patiënt. De te betalen kost hangt af van de soort zorg, de locatie en het niveau. Een deel van de medicatie voor bepaalde aandoeningen wordt gratis bedield.

Er bestaat een beperkte sociale zekerheid met uitkeringen voor pensioen, arbeidsongeschiktheid, arbeidsongevallen en uitkeringen voor families zoals kindergeld en uitkeringen bij geboorte.

Specifiek voor betrokkene heeft hij via de normale wegen toegang tot de geneeskundige zorgen en dient hij zich te richten tot de meer gespecialiseerde centra

Betrokkene heeft een universitair diploma eerste graad en werkte als leerkracht in het thuisland. Hij kwam met een studentervisum naar België maar niets wijst op het behalen van een extra diploma.

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Niets weerhoudt betrokkene ervan om terug zijn vroegere activiteit op te nemen in het thuisland.

Betrokkene heeft eveneens nog familie in het thuisland, ook een zoon van een vrouw met wie hij niet gehuwd is. Er zijn geen argumenten dat hij nergens terecht kan voor eventuele ondersteuning en opvang in het thuisland.

In het schrijven van de advocaat wordt vermeld dat er geen revalidatiecentra zijn in Kameroen. Dit klopt omdat de zorg niet georganiseerd is zoals in België. Het specialisme is geen erkend specialisme, maar de behandelingen worden op maat van de patiënt en in afspraak met de patiënt uitgevoerd zowel in publieke als private sector. De behandeling is dus wel toegankelijk en beschikbaar. De referentie die de advocaat aanhaalt is algemeen en niet van toepassing op betrokkene (kanker en HIV zijn geen van zijn pathologieën) en evenmin gedateerd.

Het argument dat hij niet kan terugvallen op een sociaal netwerk in het thuisland is eveneens een zwak argument vermits er geen bewijs is dat hij hier over een sterk netwerk beschikt (zie interview 2018): bloedverwanten in het thuisland zijn toch een grotere zekerheid dan losse contacten hier binnen de kerkgemeenschap die hij vermeldt.

Het argument dat betrokkene niet kan werken is niet onderbouwd, zijn aandoening kan opgelost worden door een heelkundige ingreep die beschikbaar en toegankelijk is in het thuisland waarna hij terug voldoende functionaliteit kan aan de dag leggen om terug arbeid te verrichten. Tijdelijk kan een lichtere arbeid overwogen worden om de periode te overbruggen.

Niets verhindert betrokkene om terug te keren. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de pathologie bij betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Kameroen.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Kameroen."

Het Bestuur verklaarde op 17 januari 2019 de zesde aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk maar ongegrond. De verzoekende partij stelde hertegen geen beroep in bij de Raad.

Uit het medisch advies van 14 januari 2019, zoals hierboven weergegeven, blijkt dat de ambtenaar-geneesheer concludeert dat hij vanuit medisch standpunt kan besluiten dat de pathologie bij betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Kameroen. De verzoekende partij diende geen beroep in tegen deze beoordeling van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij stelt dat zij van oordeel is dat het onderzoek naar de gezondheidstoestand in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet fundamenteel verschilt van het onderzoek in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter echter ongegrond verklaard, maar motiveerde de ambtenaar-geneesheer wel dat de verzoekende partij lijdt aan een aandoening die inderdaad een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt. Hij concludeerde na een uitgebreid onderzoek echter eveneens dat de noodzakelijke medische behandelingen beschikbaar en toegankelijk zijn in Kameroen. Aangezien in casu de ernst van de aandoeningen werd nagegaan en bovendien erkend door de ambtenaar-geneesheer, maar hij bovendien oordeelde dat de verzoekende partij in

Kameroen kan behandeld worden, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat in casu de beoordeling van en het onderzoek naar de gezondheidstoestand in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet fundamenteel verschillen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij zelf aanhaalt in haar enig middel, betreft het in casu immers wel degelijk een pathologie die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, of een reëel risico op een onmenselijke behandeling of vernederende behandeling indien er geen behandeling beschikbaar zou zijn in Kameroen. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de beoordeling van haar gezondheidstoestand door de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 14 januari 2019 in casu niet zou volstaan. Bovendien bevindt zich in het administratief dossier een stuk "evaluatie artikel 74/13". Dit stuk bevat de volgende vermeldingen: "*Hoger belang van het kind: betrokkene verklaart ongehuwd te zijn. Bovendien verklaart hij geen in België verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Gezins- en familielevens: betrokkene verklaart noch familie in België, noch familie in een andere lidstaat van de EU te hebben. Gezondheidstoestand: betrokkene diende meerder 9 Ter aanvragen in, die allemaal negatief afgesloten werden, bijgevolg zijn er geen medische elementen die een verwijdering in de weg staan.*". Zij maakt een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Ten slotte betwist de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet, namelijk dat zij wel beschikt over een geldig paspoort, maar niet over een geldig visum. Deze motieven blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU